

În afara soarelui

Dragos Niculescu

Era pe vremea cînd, iubind singurătatea,
mă dedicasem cultului propriei personalități,
nestînjeningînd însă pe nimeni.
Într-o zi am întîlnit o fată frumoasă și singură.
Eram în timpul meu liber, eram în spatele abatorului părăsit,
mai culegeam cîte un melc sau strîngeam rîme în cutituța
de tablă pentru pescuit, mai căutam cîte o insignă veche,
cîte o piatră cu urme de frunze, din cretacic.
Fata se plimba și ea singură pe acolo,
probabil nu-i plăcea nici ei soarele,
în zona aceea a orașului clădirea părăsită a fostului abator
arunca o umbră prelungă și răcoroasă între anumite ore,
foarte plăcută.
Era într-o rochiță ușoară, deschisă, avea picioare frumoase,
din cînd în cînd mai călca pe cîte o bucată de geam,
se tot uita în jos și-și dădea părul cu mîna într-o parte.
În depărtare se vedea un tractor cu remorcă,
mergea încet pe cîmp, scotea fum și duduia.
"Știți," i-am spus, negăsind altceva mai potrivit
în situația dată, "nu departe de aici este o groapă de gunoi,
spectacolul este impresionant văzut mai ales de sus,
de pe colina aceea către care se îndreaptă tractorul acela,
nu știu ce caută înspre colină, nu e exclus ca șoferul
să fi adormit la volan".
Fata s-a uitat la mine cu niște ochi negri, frumoși,
și mi-a spus: "Am știut că vă întîlnesc,
am știut că o să vă plimbați și astăzi pe aici.
Vă sfătuiesc să vă schimbați locul, căci nu este bun,
aici au murit animale nevinovate.
Uite, dacă doriți, ne putem întîlni la mine acasă
sau la dumneavoastră, ne putem plimba prin parc,
pe marginea unui lac. Ce ziceți?"
"Sînt total de acord cu dumneavoastră", i-am spus,
"mi-ar face chiar plăcere, deși aici e liniște și mai caut și eu una,
alta, aveți dreptate, te poți plimba și în altă parte, or mai fi și alte
locuri umbroase în orașul ăsta. Locuiți departe?"
"Nu", a zis fata, "în cartierul de lîngă șina de cale ferată,
nu e departe de aici. Dacă doriți, în fiecare după-amiază,
între două și două și jumătate, trece cel mai frumos tren,
nu știu unde merge, dar văd la geam oameni cu fețe zîmbitoare,
e foarte frumos!"
"Să mergem", i-am spus, "am să vă conduc pînă acasă
și pe drum vom mai vorbi de trenuri și de poduri,

ba poate chiar și despre vreo pădure, de ce nu,
acolo răcoarea este suverană. Eu, să știți, m-am născut
într-o pădure, am visat marea cu ochii deschiși
toată viața și trăiesc în acest oraș dintr-o eroare
care a durat deja prea mult”.

(Din volumul “Duminica poemului mut”

Autor: Dragoș Niculescu)